

“मीठे बच्चे- तिम्रो बुद्धिमा सारा दिन सेवाको नै ख्याल चलनुपर्छ। तिमिले सबैको कल्याण गर्नु छ किनकि तिमि हौ अन्धाहरूको लड्डी।”

प्रश्न:- उच्च पद पाउनको लागि मुख्य कुन चाहिँ धारणा हुनुपर्छ?

उत्तर:- उच्च पद तब मिल्नेछ, जब आफ्ना कर्मेन्द्रियहरूमाथि पूरा-पूरा कन्ट्रोल हुन्छ। यदि कर्मेन्द्रियहरू वश हुँदैनन्, चलन ठीक छैन, धेरै अधिक आशा, लालच छ भने उच्च पददेखि वञ्चित हुन्छौ। उच्च पद पाउनको लागि माता-पितालाई पूरा अनुसरण गर। कर्मेन्द्रियजित बन।

गीत:- नयन हीन को राह दिखाओ प्रभू.....

ओम् शान्ति। प्रदर्शनीको लागि यो गीत धेरै राम्रो छ। यस्तो होइन प्रदर्शनीमा रिकर्ड बजाउन सकिँदैन। यसमा पनि तिमिले बुझाउन सक्छौ किनकि सबैले पुकार्छन्। तर यो जानेका छैनन्— कहाँ जानु छ र कसले लिएर जान्छ? जस्तै ड्रामा अथवा भावी वश भक्तहरूलाई भक्ति गर्नु छ। जब भक्ति पूरा हुन्छ, तब नै बाबा आउनुहुन्छ। कति द्वार-द्वार भड्किन्छन्। मेला, जात्रा लाग्छन्। दिन-प्रतिदिन वृद्धि हुँदै जान्छ, श्रद्धाले तीर्थमा जाने, भड्किने कार्य चल्दै आउँछ। धेरै समय भए पछि पनि सरकारले स्टैम्प आदि बनाइरहन्छ। साधु आदिको पनि स्टैम्प बनाउँछन्। बर्थ डे मनाउँछन्। यो सबै हो रावण राज्यको अथवा मायाको शो, उसको पनि मेला, जात्रा हुनुपर्छ। आधाकल्प देखि तिमि रावण राज्यमा भड्किइरह्यौ। अब बाबा आएर रावण राज्यबाट छुटाएर राम राज्यमा लैजानुहुन्छ। दुनियाँले यो जान्दैन— आफैं पूज्य आफैं पुजारी, यो महिमा कसको हो? पहिले १६ कला सम्पूर्ण, पूज्य रहन्छन् फेरि २ कला कम भएपछि उनलाई अर्ध भनिन्छ। सम्पूर्ण पूज्य फेरि २ कला कम भएपछि आधा पूज्य भनिन्छ। तिमिलाई थाहा छ— पुजारीबाट फेरि पूज्य बनिरहेका छौ। फेरि सेमी पूज्य बन्नेछौ। अब यस कलियुगको अन्त्यमा हाम्रो पुजारीपनको पार्ट खतम हुन्छ। पूज्य बनाउनको लागि बाबालाई आउनुपर्छ। अब बाबा विश्वको मालिक बनाउनुहुन्छ। विश्व त यो पनि हो, त्यो पनि हो। वहाँ मनुष्यहरू धेरै कम हुन्छन्। एक धर्म हुन्छ। अनेक धर्म हुनाले पनि हंगामा हुन्छ।

अब बाबा आउनु भएको छ लायक बनाउन। जति बाबालाई याद गर्छौ, त्यति आफ्नो पनि कल्याण गर्छौ। हेर्नु छ— कल्याण गर्ने कति सोख रहन्छ! जस्तै यी चित्रकारलाई ख्याल रहन्छ— यस्तो-यस्तो चित्र बनाऊँ, जसबाट मनुष्यले राम्ररी बुझ्न सकून्। सम्झन्छन्— हामीले बेहदका बाबाको सेवा गर्छौ। विश्वलाई स्वर्ग बनाउँछौ। प्रदर्शनीमा हेर कति धेरै आउँछन्। त्यसैले प्रदर्शनीको यस्तो चित्र बनाऊ, जुन कसैले पनि बुझ्न सकोस्— यी चित्र एक्जुरेट बाटो

बताउनेवाला हुन्। मेला, जात्रा आदि जुन हुन्छन्, त्यो त यसको अगाडि केही पनि होइन। चित्रकारहरूले यस ज्ञानलाई बुझ्नेछन्, उनको बुद्धिमा रहन्छ— यस्तो-यस्तो चित्र बनाउँ, जसबाट धेरैको कल्याण होस्। रात-दिन बुद्धि यस कुरामा लागि रहोस्। यी चीजहरूको धेरै सोख रहन्छ। मृत्यु त अचानक आउँछ। यदि जुत्ता आदिको यादमा रह्यो, मृत्यु आयो भने जुत्ता जस्तो जन्म मिल्नेछ। यहाँ त बाबा भन्नुहुन्छ— देह सहित सबैलाई बिर्सिनु छ। यो पनि तिमीले बुझेका छौ— बाबा को हुनुहुन्छ? कसैसँग सोध— आत्माहरूका पितालाई चिन्नु भएको छ? भन्नेछन्— चिनेका छैनौं। याद कति गर्छन्, माँगिरहन्छन्। देवीहरू सँग पनि गएर माग्छन्। देवीको पूजा गरे, केही मिल्यो भने पुग्यो, उनीमाथि कुर्बान हुन्छन्। फेरि पुजारीलाई पनि पक्किन्छन्, उनले पनि आशीर्वाद आदि दिन्छन्। कति अन्धश्रद्धा छ। त्यसैले यस्तो-यस्तो गीतहरूमा, प्रदर्शनीमा पनि बुझाउन सक्छौ। यो प्रदर्शनी त गाउँ-गाउँमा जानेछ। बाबा गरिब निवाज हुनुहुन्छ। उनीहरूलाई जोडले उठाउनुपर्छ। धनवान त करोडौंमा कोही मात्र निस्कनेछन्। प्रजा त धेरै हुन्छन्। यहाँ त मनुष्यबाट देवता बन्नु छ। बाबाबाट वर्सा मिल्छ। पहिला सुरुमा त बाबालाई चिन्नुपर्छ— उहाँले हामीलाई पढाउनुहुन्छ। यस समय मनुष्य कति पत्थर बुद्धि छन्। देखिन्छ पनि— यतिका सेन्टरहरूबाट आउँछन्, सबैलाई निश्चय छ! बाबा टिचर सतगुरु हुनुहुन्छ, यो पनि बुझ्दैनन्।

एउटा अर्को पनि गीत छ— यस पापको दुनियाँ देखि... त्यो पनि राम्रो छ, यो पापको दुनियाँ त हो नै। भगवानुवाच— यो आसुरी सम्प्रदाय हो, म यसलाई दैवी सम्प्रदाय बनाउँछु। फेरि मनुष्यहरूको कमिटी आदिले यो कार्य कसरी गर्न सक्छन्? यहाँ त सारा कुरा नै बुद्धिको छ। भगवान् भन्नुहुन्छ— तिमी पतित छौ, तिमीलाई भविष्यको लागि पावन सो देवता बनाउँछु। यस समय सबै पतित छन्। पतित अक्षर नै विकारमा प्रयोग हुन्छ। सत्ययुगमा निर्विकारी विश्व थियो। यो हो पतित दुनियाँ। कृष्णलाई १६१०८ रानीहरू दिएका छन्। यो पनि ड्रामामा निश्चित छ। जति पनि शास्त्र बनाएका छन्, त्यसमा ग्लानि गरिदिएका छन्। बाबा, जसले स्वर्ग बनाउनुहुन्छ, उहाँको लागि पनि के-के भनेका छन्। अब तिमीलाई थाहा छ— बाबाले हामीलाई कति उच्च बनाउनुहुन्छ। कति राम्रो शिक्षा दिनुहुन्छ। सच्चा-सच्चा सत्सङ्ग यो हो। बाँकी सबै हुन् झुटो सङ्ग। यस्तालाई फेरि परमपिता परमात्मा आएर विश्वको मालिक बनाउनुहुन्छ। बाबाले सम्झाउनुहुन्छ— प्यारा बच्चाहरू! तिमी अब अन्धाहरूको लठ्ठी बन्नु छ। जो स्वयं नै नेत्रहीन छन्, उनीहरू फेरि अरूको लठ्ठी के बन्छन्! हुन त ज्ञानको विनाश हुँदैन। एकपटक मम्मा बाबा भनेपछि केही न केही मिल्नुपर्छ। तर नम्बरवार पद त हुन्छ नै। चलनबाट पनि केही थाहा हुन्छ। फेरि पनि पुरुषार्थ गराइन्छ। यस्तो होइन, जे मिल्यो सो ठीक। पुरुषार्थ

द्वारा उच्च प्रालब्ध मिल्छ। विना पुरुषार्थ त पानी पनि मिल्दैन। यसलाई कर्मक्षेत्र भनिन्छ, यहाँ कर्म विना मनुष्य रहन सक्दैन। कर्म संन्यास अक्षर नै गलत छ। धेरै हठ गर्छन्। पानीमा, आगोमा हिँड्न सिक्छन्। तर फाइदा के भयो? त्यत्तिकै आयु गुमाउँछन्। भक्ति गरिन्छ रावणको दुःखबाट छुट्नको लागि। छुटेर फेरि फर्केर जानु छ। त्यसैले सबैले याद गर्छन्, हामी मुक्तिधाममा जाऔं अथवा सुखधाममा जाऔं। दुवै नै बितिसकेको छ। विश्व सुखधाम थियो, अहिले नर्क हो, त्यसैले नर्कवासी भनिन्छ नि। तिमी स्वयं भन्छौ— फलाना स्वर्गवासी भयो। ठीक छ, तिमी त नर्कमा छौ नि। स्वर्गको उल्टो नर्क हुन्छ। बाँकी त्यो हो शान्तिधाम। ठूला-ठूला मानिसहरूले यति पनि बुझ्दैनन्। आफूलाई आफैँलाई सिद्ध गर्छन् हामी नर्कमा छौं। धेरै युक्ति सँग सिद्ध गरेर बताउनुपर्छ। यो प्रदर्शनीले त धेरै काम गरेर देखाउनेछ। यस समय मनुष्यले कति पाप गर्छन्। स्वर्गमा यस्तो कुरा हुँदैन। वहाँ त प्रारब्ध मिल्छ। तिमी फेरि अब स्वर्गमा जान्छौ, तिमीले भन्छौ— अनेक पटक यस विश्वको मालिक हामी बनेका छौं, फेरि अब बनिरहेका छौं। दुनियाँमा कसैलाई पनि थाहा छैन। तिमीहरूमा पनि कसै-कसैले सम्झन्छन्— यस खेलबाट कोही छुट्न सक्दैन। मोक्ष पनि मनुष्यले तब चाहन्छन्, जब दुःखी हुन्छन्। बाबा त भन्नुहुन्छ— राम्रो सँग पुरुषार्थ गर। मम्मा बाबालाई अनुसरण गर्नु भन्ने पद पाउँछौ, आफ्नो चलनलाई सुधार। बाबाले त बाटो बताउनुहुन्छ, फेरि त्यसमा किन चल्दैनौ। धेरै आशा राख्नु हुँदैन। यज्ञबाट जे मिल्यो, त्यो खानु छ। लालच छ, कर्मेन्द्रिय वशमा छैनन् भन्ने पद पनि उच्च पाउन सक्दैनौ। त्यसैले यस्तो-यस्तो गीत प्रदर्शनीमा बजाएर त्यसमा तिमीले बुझाउन सक्छौ।

तिमी हौ शिवबाबाको परिवार। शिवबाबा भन्दा माथि त कोही छैन। अरू सबैको माथि त कुनै न कुनै निस्कन्छन्। ८४ जन्महरूमा हजुरबुवा, बुवा पनि ८४ मिल्छन्। शिवबाबा हुनुहुन्छ रचयिता, अहिले नयाँ रचना रचि रहनु भएको छ अर्थात् पुरानोलाई नयाँ बनाउनुहुन्छ। तिमीलाई थाहा छ— हामी कालोबाट गोरो बन्छौं, स्वर्गमा श्रीकृष्ण हुन्छन् नम्बरवन। फेरि उनको यो लास्ट जन्म हो। फेरि यिनै पहिलो नम्बर बन्छन्। पूरा-पूरा ८४ जन्म श्रीकृष्णले लिएका छन्। सूर्यवंशी दैवी सम्प्रदायले पूरा ८४ जन्म लिए। बाबा भन्नुहुन्छ— जो श्रीकृष्ण पहिलो नम्बर थिए, उनलाई नै अन्तिम जन्ममा प्रवेश गरेर फेरि श्रीकृष्ण बनाउँछु। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) कुनै पनि विनाशी आशा राख्नु हुँदैन। आफ्नो र सर्वको कल्याण गर्नु छ।
- २) देह सहित सबैथोक बिर्सेर वापस घर जानु छ। त्यसैले चेक गर— बुद्धि कसैमा पनि अङ्किएको नहोस्।

वरदानः— कुनै पनि कुरालाई फुलस्टपको बिन्दु लगाएर समाप्त गर्ने, सहजयोगी भव

सबै पाइन्टहरूको सार हो— प्वाइन्ट बन्नु। प्वाइन्ट रूपमा स्थित रह्यौ भने प्रश्नहरूको क्यू समाप्त हुनेछ। कुनै पनि कुरामा प्रश्न आयो भने बिन्दु (फुलस्टप) लगाइदेऊ। फुलस्टप लगाउने सहज स्लोगन छ— जे भयो, जे भइरहेको छ, जे हुनेछ त्यो राम्रो हुन्छ, किनकि संगमयुग हो नै सबैभन्दा राम्रो। अच्छा भन्नाले अच्छा नै हुन जान्छ, यसबाट सहजयोगी जीवनको अनुभव गरिरहनेछौ।

स्लोगनः— स्नेह नै सहज यादको साधन हो, स्नेहमा समाहित हुनु अर्थात् सहजयोगी बन्नु।